

ULUSAL EGEMENLİĞİN ŞARTLARI: HALK YÖNETİMİ VE ULUSAL BAĞIMSIZLIK

Basın açıklaması, 22 Nisan 1971.

1971 Türkiye'sinde ulusal egemenlik bayramının anlamı üzerinde özellikle durmak gerekiyor. Egemenlik kayıtsız şartsız ulusundur ilkesi, hanedanın ve sultanın, imtiyazlı sınıfların egemenliğine karşı halkın egemenliğini ifade etmek ve gerçekleştirmek için kabul edilmiştir. Şimdi, ulusal egemenlik bayramının 51. yılında, yarım yüzyılı aşan bir sürede halkın iktidarını ve yönetimini gerçekleştirmede ne kadar yol alabildiğimiz sorusu ciddi ve hayati bir soru olarak ortadadır. Bu sorunun cevabı, 1971 Türkiye'sinde halkın iktidarının hâlâ daha gerçekleşmemiş olduğudur.

Halkın egemenliğini ve iktidarını ancak halk kitlelerinin kendisi gerçekleştirebilir. Bunun için de ulusal egemenliğin gerçekleşebilmesinin asgari şartı, ulusun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçi sınıfların politik düzeyde serbestçe örgütlenip faaliyette bulunabilmeleri, ülke yönetimine gittikçe artan ölçülerde ağırlıklarını koyabilmeleridir. Egemenliğin ve iktidarın üst imtiyazlı sınıflardan emekçi halk kitlelerine tam intikali ise ancak sosyalist düzende gerçekleşir.

İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin politik faaliyet ve örgütlenme serbestliğinin yok edildiği, hatta kısıtlandığı bir ortamda egemenlik ulusundur ilkesi havada kalır, boş bir söz olmaktan öteye geçmez. Ulusal egemenlik, ekonomiye hâkim olan sermayeci sınıflar azınlığının egemenliği ile özdeşleşir, eşitleşir. Bu durumda, halkın egemenliği anlamında ulusal egemenlik söz konusu değildir artık. Bu şartlarda genel seçimler, emekçi halk kitlelerinin kendi isteklerini dile getirişini, politik iktidara katılımını ifade etmez; sadece, üst sermayeci sınıflardan hangi kişilerin halkın oylarıyla iktidar koltuğuna oturup halk adına, ama kendi sınıf çıkarları uğruna devleti yöneteceklerini tespit yarar.

Bugün Türkiye'de durum budur. Politik buhranın temel nedeni de budur. Ve buhrandan çıkış yolu, Anayasayı askıya almak değil, aksine, emekçi halk kitlelerinin demokratik hak ve özgürlüklerini daha üst düzeyde ve çok daha geniş çapta gerçekleştirecek ortamı yaratmaktır. Azınlıktaki sermayeci sınıflar egemenliğinin, çoğunluktaki emekçi halk kitleleri egemenliğine, yani gerçek ulusal egemenliğe dönüşmesi böyle gerçekleşebilir.

Ulusal egemenliğin bu iç şartı yanı sıra bir de dışa dönük şartı vardır: Ulusal bağımsızlık. Dış politikası, millî savunma politikası ve ekonomisi dışa bağımlı bir toplum bu bağımlılık ölçüsünde ulusal egemenliğini yitirir. 1971 Türkiye'sinde ulusal egemenlik bu bakımdan da tam gerçekleşmiş değildir. Türkiye'nin politik ve ekonomik tam bağımsızlığa kavuşabilmesi, de işçi ve emekçi kitlelerin egemenliği yolundan geçer.

Türkiye'nin içinde bulunduğu politik buhranı ve karşılaştığı ekonomik ve sosyal sorunları bu açıdan görmek ve çözümlerini bu yönde aramak gerekir. İşçi ve emekçi

kitlelerin politik gücü ve iktidarı dışında çözüm yolları aramak beyhudedir. Bu yollardan getirilmek istenen çözümler daha sonra daha büyük sorunlar yaratmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

İşçi sınıfımıza ve emekçi kitlelere ve onlarla kader ve işbirliği etmenin kıvancına varmış aydınlara ciddi sorumluluk ve görevlerin düştüğü bugünlerde Ulusal Egemenlik Bayramının 51. yıldönümünü, geleceğe güvenle bakarak ve toplumca karşılaştığımız çetin sorunların mutlaka üstesinden geleceğimize inanarak kutluyoruz.

Tarih Vakfı TİP Arşivi